

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/93

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach vo veci návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky na podanie výkladu článku 154 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 1993 takto

r o z h o d o l :

Návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Generálny prokurátor Slovenskej republiky 4. novembra 1993 navrhol Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby podal výklad článku 154 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa tohto ustanovenia ústavy predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a generálny prokurátor Slovenskej republiky ustanovení do funkcie podľa doterajších právnych predpisov (t.j. vydaných pred účinnosťou Ústavy Slovenskej republiky) zostávajú vo funkciách až do ustanovenia do funkcií podľa tejto ústavy.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky poukazuje na to, že spor o výklad tohto ustanovenia ústavy vznikol medzi ním a Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorého v

návrhu označil ako druhého účastníka konania. Generálny prokurátor vykladá článok 154 ods. 3 ústavy tak, že vymenovanie nového generálneho prokurátora Slovenskej republiky možno uskutočniť až po tom, ako sa odvolaním skončí funkčný vzťah terajšieho generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Podľa tvrdenia generálneho prokurátora, Najvyšší súd Slovenskej republiky vykladá článok 154 ods. 3 ústavy tak, že generálny prokurátor, ktorý bol pred účinnosťou Ústavy Slovenskej republiky ustanovený do svojej funkcie na dobu neurčitú, je odo dňa účinnosti ústavy vo svojej funkcii iba na dobu určitú, a to dovedy, kým v súlade s ústavou (článok 150) nebude do funkcie ustanovený nový generálny prokurátor.

Senát Ústavného súdu Slovenskej republiky podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. má vo veci výkladu ústavných zákonov rozhodovaciu právomoc senát Ústavného súdu Slovenskej republiky podľa § 5 ods. 1, lebo nejde o vec, ktorá podľa § 3 patrí do rozhodovacej právomoci pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podmienky konania určuje najmä tretí oddiel druhej hlavy tretej časti zákona č. 38/1993 Z.z.

Ústavný súd má právomoc podávať výklad ústavných zákonov len vtedy, ak je vec sporná (článok 128 ods. 1 ústavy).

Podľa článku 150 ústavy generálneho prokurátora vymenúva a odvoláva prezident Slovenskej republiky na návrh Národnej rady Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže byť v danej veci účastníkom, ktorý ústavný zákon nesprávne vykladá, pretože mu ústava nepriznáva právo, ani neukladá povinnosť zúčastniť sa na menovaní a odvolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Nie je preto možné, aby sa vo veci menovania odvolania prokurátora dostali do sporu vo veci výklad článku 154 ods. 3 ústavy. Inými slovami odporca nie je procesne legitimovaný na vystupovanie pred ústavným súdom ako účastník konania.

Účelom výkladu ústavného zákona je skutočnosť, že sa navrhovateľ domáha správneho používania svojho subjektívneho práva, či subjektívnej povinnosti v tomto ústavnom zákone upravenom. Výklad o uplatňovanie práv iných subjektov, ako tých, ktorým sú práva, či povinnosti ústavným zákonom priznané by odporovalo účelu podávania výkladu ústavných zákonov podľa článku 128 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností, rozhodol senát Ústavného súdu Slovenskej republiky podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach, 24. novembra 1993